

NIKOLAJ RAJNOV (1889–1954)

BABILONSKI STOLP

Abelovi sinovi so dobili Božji ukaz – naj se pazijo Kajnovih hčera in naj se z njimi ne družijo. Jahve je izrekel svojo voljo samo Abelovim potomcem, ker je vedel, da ga častijo in ne bi prezrli njegovega ukaza ter se posmehovali njegovim besedam. Kajnovim ljudem pa ni posvetil veliko pozornosti, saj je bila celotna zemlja priča njihovim grehom. Kajново mesto Lamnahor je že dolgo nazaj postalo sveti kraj malikov, zbirališče črnih čarovnikov in razpotje vseh pregreh.

Kajnovi sinovi so v Lamnahorju zgradili svetišče greha ter darovali žrtve Nergalu in Merodahu.

To pa sta bila črna malika.

Svetišč peklenške magije je bilo še več – sveti kraji, kjer se je prelivala človeška kri – duhovi mrtvih so prihajali iz kraljestva senc, da bi občevali z živimi možmi in ženami. In govorili so z njimi.

Tam so se noč in dan prepletali dimi kadil, širile so se vonjave mirte, pelina, galuna in črnega kadila, svečeniki Leve poti pa so glasno izrekli zaklinjanja k Štirim in k Sedmerim.

Naučili so se skrivnosti, ki jih ne bi smeli poznati. Tja so prispele Kajnove hčere ter darovale žrtve za ljubezen in potomstvo. Hčere Greha so sprejele podobo senc in zapeljive besede so šepetale Kajnovim hčeram. In učile so jih greha.

Kajnove hčere so stale gole pred oltarji črnih bogov: kot živa skušnjava so tam obstale; tako jim je bilo naročeno. Svečeniki so jim vzeli nedolžnost

v čast boginji iz Sunama. Oskrunjene so odšle, vendar so bile vesele, da so dale boginji tisto, česar jim nihče več ne more vrniti. Med potjo so si veselo prepevale.

In glej, skušnjava je zameglila oči Abelovim sinovom in niso poslušali Božjega glasu, naj se pazijo hčera Greha. Gizdave so bile Kajnove hčere – postavne in mamljive na pogled. Zelo dobro so poznale skrivnosti vsakega čara in poti lepote, tako dobro, kot kovač pozna svoje kladivo in nakovalo.

In znale so zapeljevati s svojim očarljivim pogledom, nežnimi gibi ter sladkimi besedami. Ko so jih Abelovi sinovi videli, so onemogli od strasti. Hčere Greha so jih omrežile s prijetnimi vonjavami in pesmimi in slišali so Abelovi sinovi zvečer zvoke kinorja, psanterja in roga.

To jih je omamilo kot kačo omami zvok piščali.

Podnevi so v črnih svetiščih videli device iz Lamnahorja, ki so bile povsem gole. Njihova telesa so jih vabila – jedra, zdrava in zapeljiva.

Pa so tudi oni začeli hoditi pred oltarje Nergala in Merodaha ter sežigali žrtve.

Greh je rasel bujno in neustavljivo, kot veter v nevihti, kot potok v poplavi. Besnel je po celotni deželi zaradi Kajnovih privlačnih hčera in Abelovih krepkih sinov.

Takrat so se Abelovi potomci združili s hčerami Greha in vsi so pozabili na Boga.

Rodili so se jim sinovi in hčere.

In zgradili so mesto nasproti Lamnahorja.

Poimenovali so ga Nemvrod, kar pomeni »očaran sem«. Mesto je raslo, kot je rasel greh, ki je to mesto tudi ustvaril.

* * *

V tistem času je v Lamnahorju živel moder človek po imenu Altotas, kar pomeni »Sin Božje Skrivnosti«. Bil je močan. Njegov obraz je bil črn kot ebe-novina, glas pa kot zvok harfe. V Skrivnostih je bil zelo vešč, v modrosti pa izkušen.

In porodila se mu je misel, da zgradi stolp in z vrhom doseže Boga.

Ampak ker je bil sam, se je odpravil v Nemvrod. Sklical je Kajnove sinove in njihove potomce. Altotas jih je začel nagovarjati in ti so ga poslušali, vendar jim ni želel razkriti vsega, ker je dobro vedel, da ga ne bi razumeli.

Rekel jim je:

»Poslušajte, Satanailovi sinovi! Poslušajte tistega, ki je govoril z Adonajem!

Čudne so poti, po katerih Elohim vodi ljudi. Po štukaturi nebesnega sva da so začrtane. In znamenja Zodiaka so dovolj mogočna, da pripovedujejo modrost.

Močan človek mora iti preko sebe, izgubiti mora sam sebe, da bi se spet pridobil nazaj: zapomnite si!

Ne vstopa se od zunaj navznoter, ampak od znotraj navzven! Tisti, ki zlata nima, ga tudi ne more ustvariti: zapomnite si!

Jaz, Altotas, sem bil Božji svečenik.

V papirusih sem bral o modrosti, v zvitkih pa o razumu.

In rasla je moja modrost, kakor so se množile zvezde na nebu – in do Sedmih Brezen je seglo moje spoznanje.

Ampak ravno takrat sem spoznal največjo laž vsega živega – moj ponos se je zrušil, kakor se zruši krhka zgradba iz sanj. Govorim vam resnico, Satanailovi sinovi: spoznal sem, da ne pomenim nič. In prav tedaj sem spoznal, da to tistega trenutka ničesar nisem vedel. Ugotovil sem, da tam, kjer se človeška ničevost konča, tam se vse začne. To sem spoznal.

In postal sem kot otrok, moje srce pa kot poljska lilija.

In šele takrat sem razumel glas trenutka in v besedah časa sem razvozlal skrivnosti. In k ljudem sem se vrnil z gibko mislijo in moje spoznanje je raslo in se utrdilo kakor granitna skala.

In videl sem ljudi pod sabo in globoka žalost je napolnila moje srce ...

Kakor zrna morskega peska se bodo razkropili – sem dejal v srcu – kakor zrna morskega peska se bodo razkropili – in njihova sled se bo izgubila.

Kajti brez palice se v puščavo ne hodi, to dobro veste. In brez vabe se ribe ne lovi. Tisti, ki je močan, je palica. Tisti, ki zmore, je vaba. Ampak koliko ljudi je močnih? In koliko jih zmore? Na nebu pa so angeli. Ti so pripravljeni pomagati šibkim, šibki pa se jim morajo približati in vstopiti v njihovo nebesno svetlobo. Brez tega ne gre.

In tedaj sem v srcu presodil in rekel: zgradimo stolp in njegov vrh naj seže do Boga!

In zdaj vam to naznanjam.

Z mišicami in močjo premagajmo usodo! In brez oklevanja zgradimo stolp!

Kajti kamorkoli potem gremo, povsod isto Sonce privabi življenje.

In mi, ljudje, smo kakor granatna jabolka: ena stran ostane zelena, medtem ko druga dozori. K Soncu obrnjena stran je dozorela: vam to kaj pove?

Zatorej naj bo z vseh strani pogled žejno uperjen proti Soncu, k pravadnemu Soncu, ko bodo ljudje gledali stolp! In naj vedo, da ni vse živo vidno. Nad nami bdijo angeli, za katere še vedno nimamo oči. Oni pa nas vidijo in nam podajajo roke. Mi smo pa kot mrtvi, stojimo kot lipov bog.

Jaz, Altotas, sem videl veliko. Videl sem bronaste, rdečkaste kipe, ki so skrivnost. Bili so podobe Ljudi, močnejših od vas; podobe Mož, ki nevidno vodijo svet – in ga vodijo k Bogu. Od teh velikanov duha izvira vse, kar je velikega na zemlji. Izumili so ogenj, črko, številko, kolo, žezlo, dleto in molitev.

In govorili so moji duši. Govorili so o močnem, ki zna piti srečo in jesti bolečino.

Zato v trpljenju in s pogledom k najvišji sreči zgradimo stolp! In vrzimo rdeče grozde ognja z radodarnimi rokami v nebo — da stolp postane steber Svetlobe — in naša volja opora Sonca!

Vam, sinovom Satanaila, to naznanjam!

Naj naš stolp postane mreža močnega in palica šibkega!

Govoril sem!«

In ko je Altotas končal, so vsi molčali. Govoril je sladko in strogo in njegove besede so skrivale oblast. Takoj so začeli graditi stolp.

* * *

Ko je bil stolp zgrajen, se je Altotas povzpел na vrh.

In vrh se ni videl.

Stolp so poimenovali Betsemes, kar pomeni »dom sonca«.

* * *

Tri noči je Altotas spal na vrhu stolpa. Tretjo noč pa je nekaj videl v sanjah.

Prikazal se je moški s svetlimi oblačili. Na glavi je nosil čašo krvi.

Altotas je od strahu onemel. Moški se mu je približal, pomočil prst v čašo ter mu s krvjo namazal čelo.

Moški je rekel Altotasu:

»Blažen je tisti, ki prvi obhodi Zemljo in Sedem brezen, saj bo prvi postal Varuh vrat in postal bo stolp hrama, od koder ne bo več izstopil.«

Takrat se je Altotas zbudil in si vse, kar mu je moški povedal, zapisal na papirus. Zvitek je dal ljudstvu.

Povzpел se je do Treh nebes.

Nikoli več ga niso videli.

* * *

V tistem času so živeli sinovi Heta – potomci Sete in Kajna. Bili so močni. Ko so Hetovi sinovi prihajali h Kajnovim hčeram, so se rojevali velikani.

Zgradili so mesto ob stolpu ter ga poimenovali Adma.

Toda v dušo velikanov je stopila norost in storili so greh, ta greh pa je zatresel celo zemljo.

Priklicali so mrtve, spraševali demone in se nenaravno združevali s Kajnovimi hčeram, kajti nenasitna sla je žgala duše velikanov in duše njihovih žena.

S sramom so si umazali srce, ko so padli v nenaravni greh, na obraz pa so si nadeli brezsravnost.

Pozabili so na besede Altotasa, ki je zgradil stolp, da je to stolp Sonca in pot močnega k samemu sebi.

Zemlja je zajokala od sramu. Gorovja in hribi so se zatresli od jeze. Bilo je grozno. Velikani pa se vseeno niso bali. Njihov razum je bil zaslepljen z grehom, vrata strahu pred Bogom so bila zanje zapahnjena. Njihova sla je rodila potomce, ampak to niso bili ljudje, temveč opice, podobne ljudem. Rodile so se grozovite podobe moških in žensk.

Potomci greha so bili grdi in kosmati ter prikrajšani za človeški govor. Lahko so samo vpili, rjovedi in vreščali, govoriti pa niso mogli. Celotni lastni starši so se jim odrekli, saj jim ni bilo lepo božati pošasti in poljubljati kosmate obraze. Peljali so jih delat, ker so bile opice močne in ogromne; bile so potomci velikanov. Če je bilo delo težko, so ga morale opravljati te pošasti. Če so se upirale, so jih očetje bičali in topli s palico in morale so se pokoriti. Potomci so slej ko prej zasovražili lastne starše; ponoči, ko so spali, so jih presenetili in ubili, zatem pa zbežali v gozd.

Tako se je greh razširil po svetu. Ko je Bog zaslišal krik zemlje, ki je stekala zaradi Greha, se je razjezil.

In poslal je strelo, ki je udarila v stolp in razrušila mesto do zadnjega kamna. In z brezumjem je Močni uničil um velikanov. Gledali so drug drugega, brez da bi se poznali, ter se razkropili po svetu in nihče ni našel nikogar.

In uresničilo se je tisto, kar je bil Altotas rekel:
»Kakor zrna morskega peska se bodo razkropili in njihove sledi ne bo našel nihče!«

Prevedel Jure Gende

CARJEVA HČI

»Odprto je nebo za jastreba, skrivnosti ni za pevca,« gre pesem o Carjevi Hčeri. In se nadaljuje: »Pevce vidi zemljo in nebo skozi svoje srce.« Carjeva Hči je že dolgo na svetu, a je vseeno mlada, kot da bi bila šestnajstletnica. Ona starosti ne pozna, kot nebo ne pozna konca. Mnogi so jo iskali, a niso vsi poznali prave Poti do nje.

In stari modrec s snežno belimi lasmi mi je povedal za dve Poti, ki vodita do njenega dvorca: po eni greš noter, po drugi pa ven.

In sedemnajst zmajev, podobnih ognjenim orlom, straži vhod. Pred vrati dvorca, kjer carična spi, pred visokimi železnimi vrati – je rdeč zmaj z neverjetno močjo; nobena pravljica ne pozna tako strašnega zmaja.

Pesem se nadaljuje: »Poti ne boš odkril, če ne prineseš čaše, narejene iz smaragda, in če tvoje srce ni čisto kot gorski sneg.«

* * *

... Carjeva Hči pa je lepa kot serafin, njene oči so vroče kot puščavski pesek; pred njimi se vsako srce stopi in vsaka duša vzplamti.

In srce tistega, ki ga pogleda, zadrhti in zahrepeni po njej kot lačen labod.

A treba se je sprijazniti z ogromnim trpljenjem, ki razseka življenje na dvoje in izbere eno polovico, kajti le tako boš našel čašo iz smaragda.

In tvoje srce mora biti čisto: ne sme ga kaliti temačno sanjarjenje, ne sme ga burkati slap poželenja, ne sme ga žgati ogenj boleče strasti.

Pota srca pa so strašna in brez svetilke je težko hoditi.
In trpljenje nima dna, a dno je treba doseči.

* * *

... Na Vzhodu je živel Car.

In čarovniki so mu rekli, da je njegova Hči rojena za veličje in da ji bo dano vladati vsej zemlji, ko si poišče dostojnega soproga. A moral jo bo varovati, da je ne ugrabi kakšen neznanec.

Zato jo je zaklenil v dvorec, ki je bil podoben piramidi (v najbolj skrito sobano jo je zaklenil). To je bila Carična, o kateri je govoril stari modrec z Vzhoda.

In ko je noč sklenila zvezdne roke nad temnim čelom, je priletel jezdec v črnem oklepu, razvezal zmaje, izpustil rdečega zmaja – in dobil Hčer.

Kajti prinesel je smaragdno čašo in imel smerokaze Poti.

A Hči ga ni marala: hotela je tistega močnega, ki bi jo ugrabil.

»Bodi ti ta močni!« gre pesem o Carjevi Hčeri.

Ker je Carična rojena za veličje, rojena, da bo vladala vsej zemlji – boš tudi ti imel oblast nad svetom in dve Poti do dvorca nosiš v sebi.

Zapomni si, da ona ljubi ugrabitelja, takoj jo moraš ugrabiti! Takrat vaju bo zmaj odnesel kot vihar – in vladala bosta celemu svetu.

Tvoje veličje bo preseglo vrhove Maltabora. Nikoli te ne bo doletelo prekletstvo. V neskončnih vodah Sonca se boš kopal, zemlja pa bo drhtela pred teboj.

* * *

»Odprto je nebo za jastreba, skrivnosti ni za pevca,« gre pesem o Carjevi Hčeri.

In stari modrec s snežno belimi lasmi mi je pripovedoval čudovite pravljice o njej.

... Na Vzhodu je živel Car ...

A strašne so vijuge srca, temne od svoda do svoda, in brez svetilke je težko hoditi ...

Ko zaveje vroč puščavski veter v rdeči puščavi in z vrtinčastim plamenom ožge vse živo in milo, je strašno: ne hodi tja! ...

In huda bolečina stiska srce in temo parajo kriki zablodelih beduinov: nevarne so steze, ki vodijo skozi puščavo vsake duše in človeško srce nima dna in njegovemu trpljenju ni konca.

Čašo pa je treba izpiti do dna.

In stari modrec s snežno belimi lasmi je pripovedoval pravljico o Carjevi Hčeri.

... Na Vzhodu je živel Car ...

A treba se je sprijazniti s svetim trpljenjem, ki zbližuje svoje s tujim in človeka sili, da položi svoje življenje na grmado celo za neznanca.

Trpljenje pa je težko in duša se kopa v krvi in gori v bolečinah in živi v ognjenem suženjstvu ...

A treba je do dna izčrpati trpljenje, ki vodi z vrha v brezno in iz žara v led, kajti le tako boš našel smaragdno čašo.

Moč bo v tebi razvnela trpljenje, Carična pa ljubi močnega, ki jo bo ugrabil.

Ona ljubi tistega močnega, ki je vsakemu na razpolago, a nihče ne pozna ne njegovega obraza ne imena.

In stari modrec s snežno belimi lasmi je pripovedoval pravljico o Carjevi Hčeri.

... Na Vzhodu je živel Car ...

A v samoti moraš prehoditi svojo Pot, ker ona ljubi samotnega in močnega, ki jo bo ugrabil.

Duša se zvija v samoti, srce postaja vse temnejše, bridkost pa vse globlja.

Je samota sladka gostija za vsakogar in kolikim je trpljenje opojna pijača, ki povzdiguje dušo na najvišje vrhove?

... Na Vzhodu je živel Car ...

A treba se je sprijazniti z ogromnim trpljenjem, samo tako boš našel smaragdno čašo.

... Na Vzhodu je živel Car ...

Prevedel Jure Gende